

A Fővárosi Ítéltábla I.rendű felperes neve (....) I. rendű és II.rendű felperes neve (....) II. rendű kérelmezőknek, a Dr. Helmeczi Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Helmeczi András ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (...) I. rendű és II.rendű alperes neve (....) II. rendű ellenérdekű felek ellen a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala védjegy lajstromozását felszólalási eljárásban elrendelő határozatának megváltoztatása iránti ügyében a Fővárosi Törvényszék 2012. március 5. napján kelt 3.Pkf...../2011/13. sorszámú végzése ellen az ellenérdekű felek 14. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság végzésével a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (a továbbiakban: Hivatal) védjegy lajstromozását elrendelő .../13. számú határozatát megváltoztatta és a védjegybejelentést elutasította. Kötelezte az ellenérdekű feleket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg 100 000 forint eljárási költséget a kérelmezőknek.

A releváns tényállás szerint az 1980-ban alakult „P. B.”, elterjedt nevén „P. B.” zenekar alapítói B. S. és Cs. I. voltak, az eredeti felállásnak énekesként V. M., basszusgitárosként az I. rendű kérelmező, dobosként a II. rendű kérelmező is tagjai voltak. Az I. rendű kérelmező 1984-ben, a II. rendű 1985-ben hagyta el az együttest, amely más személyekkel 1986-ig működött tovább. Fennállása alatt kislemezek mellett több nagylemezt is kiadott, köztük 1982-ben a „P. B.” címűt. Az első két album megalkotásában az I. rendű kérelmező szerzőként és előadóként, a II. rendű kérelmező előadóként működött közre, a számok egy részének szövegét pedig Cs. S. írta. Cs. I. 2001-ben D.-ben új rockzenekart alapított, amelyben mások mellett az I. rendű ellenérdekű fél énekesként, a II. rendű ellenérdekű fél gitárosként vállalat szerepet. Cs. I. új zenekarának létrehozása előtt megkereste a régi együttes még élő tagjait, hogy a formáció nevéként használhatja-e a „P. B.” megjelölést. V. M. írásban adott hozzájárulást 2010. április 11. napján és a kérelmezők sem elleneztek a névhasználatot. A d.-i zenekar is több kis- és nagylemezt jelentetett meg, országszerte több száz koncertet adott. Cs. I. 2005-ben meghalt, a zenekar 2006. novemberében búcsúkoncertet adott.

A kérelmezők 2008-ban elhatározták, hogy újra alakítják az együttest. A próbákat Cs. S.-r ingatlanán kezdték meg, 2009. nyaratól koncerteztek is. Időközben azonban Cs. S.-ral megromlott a kapcsolatuk, mert nem akarták, hogy az együttes tagja

legyen.

Ilyen előzményeket követően 2009. február 11. napján Cs. S. a „P. B.” szöösszetételből álló megjelölés védjegyoltalmát kérte a Nizzai Megállapodás szerinti 41. osztályba sorolt szórakoztatás, sport- és kulturális tevékenység, zenekarok szolgáltatások körében, majd a védjegybejelentést 2009. április 14. napján ingyenesen átruházta az ellenérdekű felekre, akik jogutódlását a Hivatal tudomásul vette.

A kérelmezők 2009. augusztus 19. napján észrevételt tettek a védjegybejelentéssel szemben, amiben rosszhiszemű védjegybejelentésre hivatkoztak, majd 2010. július 6. napján felszólalást nyújtottak be, amit szerzői joguk sérelmére, valamint a lajstromozás nélküli korábbi tényleges belföldi használatra alapítottak. Bejelentették, hogy 2009. március 18. napján a II. rendű kérelmező védjegybejelentést tett a „P.B.” megjelölésre, amely eljárás folyamatban van.

Az ellenérdekű felek az észrevétel és a felszólalás elutasítását kérték. Vitatták a kérelmezők zenekar alapítói minőségét és jogosultságát, hangsúlyozták, hogy mindvégig Cs. I. volt az érintett elnevezés használója, akinek kérésére az eredeti zenekar még élő tagjai a névhasználathoz hozzájárultak és ezt sem halála előtt, sem azt követően nem kifogásolták. Előadták, hogy a 2006. őszi búcsú koncert nem az együttes megszűnését jelentette, hanem csak a tevékenység szüneteltetését. Cs. S. szövegírói és az együttes mellett kifejtett egyéb tevékenysége okán sem tekinthető rosszhiszemű bejelentőnek. A kérelmezők saját szerzői jogra való hivatkozása pedig kellőképpen nem tisztázott, álláspontjuk szerint az 1982-es „P. B.” megjelölést feltüntető albumcím nem tekinthető szerzői műnek.

A Hivatal szám alatt a megjelölést védjegyként lajstromozta, költségtérítést az ügyben nem állapított meg. A rosszhiszemű védjegybejelentést nem látta megállapíthatónak tekintettel arra, hogy a d.-i együttes több évig zavartanul a „P. B.” név alatt működött és ezért az ellenérdekű felek joggal gondolhatták, hogy a megjelölés a birtokukba került, emellett a család szándékot sem látta megállapíthatónak. Nem állt fenn a szerzői jogok sérelme sem, mivel nem volt tisztázott annak kérdése, hogy a zenekar csak felírta a hivatkozott albumra a saját nevét vagy magának az albumnak volt a „P. B.” a hivatalos neve. Ugyanakkor a megjelölés az adott esetben azonos a zenekar nevével, ezért az albumnak a jellegzetes címeként semmiképpen nem fogható fel, mivel a zenekar elnevezését írja le. Utalt a Szerzői Jogi Szakértő Testület (SzJSzT) 22/10. számú szakvéleményére, amely szerint műcímeknél ritka, hogy a cím szerzői jogi védelmet élvezhessen. Végül a korábbi tényleges belföldi használatra alapított kizáró okot sem találta alaposnak, mivel igaz ugyan, hogy a kérelmezők tagjai voltak az eredeti együttesnek, azonban a zenekar feloszlását követően 2001-ben az engedély megadásakor nyilvánvalóan nem feltételezhették azt, hogy az új zenekar kizárólag Cs. I.-ből fog állni. Vagyis megvalósult a kérelmezők korábbi használata, de kétséges, hogy a megjelölés kizárólag a kérelmezőkhöz lett volna köthető, mivel az utóbbi 8-9 évben a fogyasztók az ellenérdekű felekhez köthetik az elnevezést.

Emellett a jogszabályba való ütközés is hiányzik, hiszen a kérelmezők a megjelölés használatára a felhatalmazást 2001-ben megadták.

A kérelmezők a hivatali határozattal szemben megváltoztatási kérelemmel éltek, fenntartva az észrevételben és a felszólalásban megjelölt lajstromozási akadályokat.

Az elsőfokú bíróság a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 5. § (2) bekezdés a) pontja tekintetében a hivatali döntést indoklására is kiterjedően osztotta, a 3 § (1) bekezdés c) pontja és az 5. § (1) bekezdés b) pontja körében azonban a határozat megváltoztatására látott okot.

Megállapította, hogy a Hivatal hibás koncepció alapján utasította el az észrevételt, mert a védjegybejelentést nem az ellenérdekű felek tették, ennek folytán nem az ő védjegybejelentéskori tudati viszonyait kellett volna értékelni. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján, amelyben tanúként a bejelentőt, Cs. S.-t is meghallgatta, arra a megállapításra jutott, hogy akkor járt volna el jóhiszeműen, ha szándékáról előzetesen tájékoztatja a kérelmezőket és a védjegybejelentéshez hozzájárulásukat kéri. Mivel ezt elmulasztotta, rosszhiszemű védjegybejelentőnek tekintendő, tehát a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontja akadályozza a megjelölés védjegyoltalmát.

A Hivataltól eltérő álláspontra helyezkedett az elsőfokú bíróság a Vt. 5. § (1) bekezdés b) pontja tekintetében is. Ebben a körben az volt az eldöntendő kérdés, hogy az eredeti „P. B.” együttes 1982-ben megjelent első nagylemezének címével kapcsolatos szerzői jogokat sérti-e a védjegybejelentés. Megállapította, hogy a lemezborítón a jobb felső sarokban egyedi tipográfiával írt „P. B.” szó az egyetlen azonosításra alkalmas elem, amit pusztán az a tény, hogy a borítón elhelyezésre került elsődleges azonosítóvá, azaz címmé tesz, és ezen az sem változtat, hogy a szó egyúttal az együttes nevének közismert rövidítése is. Kifejtette, hogy a támadott szöösszetétel tisztán fantáziaszó, nem tekinthető leíró jellegűnek csak azon az alapon, hogy egyben a rockegyüttes neve is. Sajátos jellege már önmagában is biztosítja a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 16. §-ának (2) bekezdése szerinti védelmét. Kifejtette, miszerint a nem vitásan egyéni, eredeti módon összeválogatott, önmagukban is szerzői jogi védelem alatt álló zeneművekből felépülő lemezkiadvány az Szt. 7. § (1) bekezdése szerinti gyűjteményes műnek minősül. A „P. B.” szóelem e gyűjteményes mű egészét jelölő műcím, aminek felhasználásához a szerző engedélye szükséges. Minthogy a borítóról nem tűnt ki, hogy az album szerkesztője a szerzőként feltüntetett személyektől különböző személy lett volna, így a zenei művek szerzői a gyűjteményes mű egésze tekintetében szerzőtársaknak minősülnek. Ebből következően a lemez címével kapcsolatos szerzői jogok a zeneművek szerzőit együttesen és kétség esetén egyenlő arányban illetik meg. E személyek között szerepel különösen az I. rendű kérelmező, aki ezért jogosult fellépni a védjegy lajstromozásával szemben, még akkor is, ha Cs.S.-t, mint szövegíró a szerzői jog ugyancsak megilleti, hiszen jogát csak a társszerzőkkel együttesen gyakorolhatja, csak az ő engedélyük mellett kérhette volna a védjegyoltalmat. A kifejtettekből

következően a Vt. 5. § (1) bekezdés b) pontja is akadályozza a megjelölés védjegyoltalmát. Mindezeket értékelve az elsőfokú bíróság a hivatali határozatot megváltoztatva a védjegybejelentés elutasítása mellett döntött.

A végzéssel szemben az ellenérdekű felek terjesztettek elő fellebbezést, amiben elsődlegesen a döntés megváltoztatásával a megváltoztatási kérelem elutasítását, másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését indítványozták.

Részletesen kifejtették, hogy a rosszhiszeműség kérdésében az elsőfokú bíróság téves tényállásból hibás jogkövetkeztetésre jutott. Állították, hogy a zenekar nevének továbbvitelére Cs. I. volt jogosult, a d.-i zenekar megalakulásakor pusztán tájékoztatta a régi tagokat az új formáció névhasználatáról, akik azt tudomásul vették. Ezzel szemben a végzés alapvetően az engedélyből vezeti le saját jogi következtetését. Nem vette az eljáró bíróság figyelembe, hogy harmadik személyek jogának csorbitása nem feltétlenül akadályozza a védjegy lajstromozásának, ugyanis előfordulhat olyan helyzet, amikor ez más jogát sérti, azonban a védjegy bejegyzése mögött húzódó érdek megelőzi, felülírja az ezzel megsértett jog megóvásához fűződő érdeket és jelen esetben is ez állapítható meg.

A Vt. 5. § (1) bekezdés b) pontja körében ismét hivatkoztak arra, hogy az együttesek szokásosan cím nélkül, pusztán a nevük feltüntetésével jelentetnek meg albumot, mégsem válik az az album címévé, ezért téves az az elsőfokú álláspont, amely szerint önmagában ez a körülmény szerzői jogi oltalmat generálna a kérelmezők javára és egyben akadályozná az ellenérdekű felek védjegybejelentését. Előadták, hogy a bíróság álláspontjával szemben a Hivatal határozatában foglalt jogi érvelést tartják helytállónak, ide értve az SzJSzT szakvéleményét is.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a „P. B.” megjelölés nem nyerhet védjegyoltalmat. Döntésével - a szerzői jogba ütköző jellege folytán - a másodfokú bíróság egyetértett, azonban indokolását részben, a védjegybejelentés rosszhiszeműségére vonatkozóan mellőzte, az alábbiakban foglaltak szerint.

A Vt. 58. § (4) bekezdése értelmében az észrevételt benyújtó személy a védjegy lajstromozására irányuló eljárásban nem ügyfél. E személyt az észrevétel eredményéről értesíteni kell. A 77. § (4) bekezdés a) pontja szerint a döntés megváltoztatását kérheti, aki a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala előtti eljárásban ügyfélként vett részt.

Az ismertetett rendelkezésekből következően a kérelmezők nem élhettek megváltoztatási kérelemmel a határozat rosszhiszeműségre alapított észrevételt alaptalannak találó döntésével szemben, mivel az észrevételt benyújtó személyek a védjegy lajstromozására irányuló eljárásban nem minősülnek ügyfélnek. Ezért az elsőfokú bíróság ebben a körben nem bocsátkozhatott volna a hivatali határozat

vizsgálatába, annak ellenére sem, hogy együttesen bírálta el a kérelmezők által felhívott valamennyi lajstromozást akadályozó okot, hanem csak a felszólalás alapjául szolgáló kizáró okok tekintetében vizsgálódhatott és hozhatott döntést. Erre tekintettel a fellebbviteli bíróság mellőzi az elsőfokú bíróságnak a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontja körében végzésben tett megállapításait, azok felülbírálata nélkül.

A Vt. 5. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amely más korábbi szerzői vagy iparjogvédelmi jogába ütközne, ideértve a növényfajta nevével való ütközést is. Az Szjt. 16. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a szerző engedélye szükséges a mű sajátos címének felhasználásához is.

A Hivatal és a fellebbezés által is felhívott SzJSzT 22/10. számú szakvéleményből is egyértelműen kitűnik, hogy mindig a konkrét tényállás függvényében szükséges azt megítélni, hogy az adott kifejezés tekinthető-e műcímnek, illetve hogy a cím rendelkezik-e az elvárásként állított sajátos jelleggel, mert ennek hiányában szerzői jogi védelem nem illetheti meg. Az 1980-ban alakult zenekar hivatalos neve a „P.B.” volt, ebből a „dora's” töredék olvasható az 1982-ben megjelent első album előső felének baloldalán látható, gitáron játszó emberalak pólóján és ez egyenes utalás a rockegyüttes nevére. Erre is tekintettel az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte úgy, hogy a jobb felső sarokba pozicionált, kiemelt nagyságú, speciális tipográfiájú betűkkel megjelenített, fantáziaszónak tekinthető „P. B.” felirat kellően egyedi ahhoz, hogy az a lemez címének minősüljön, még olyan körülmények között is, hogy megegyezik az együttes nevének közismert rövidítésével. A másodfokú bíróság is úgy ítélte meg, hogy ez a felirat annak jelzésére szolgált, hogy a „P. B.” formáció első nagylemezének címe a „P. B.” megjelölés, ami tömörsége és rövidegsége miatt alkalmas arra, hogy a zenerajongók ezt használva emlegessék az albumot. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban is, hogy a lemez az Szjt. 7. § (1) bekezdése szerinti gyűjteményes műnek tekinthető és az is osztható, miszerint feltüntetett szerkesztő, illetve erre vonatkozó külön megállapodás hiányában az alkotókat egymás között egyenlő arányban illetik meg egyebek mellett a mű címéhez kapcsolódó szerzői jogok. Az adott esetben az a sajátos helyzet állt elő, hogy a bejelentő, Cs. S., illetve az I. rendű kérelmező mindketten alkotó módon működtek közre a nagylemez készítésénél, nevük a szerzők között szerepel az album hátoldalán, ami egyúttal azt is jelenti, hogy jogaikat csak együttesen gyakorolhatják. Ezért szerzői jogba ütközően járt el Cs. S., amikor a többi szerző, köztük az I. rendű kérelmező megkérdezése nélkül a „P. B.” megjelölés kizárólagos oltalmát kérte. Ennek folytán a Vt. 5. § (1) bekezdés b) pontja alapján a megjelölés nem részesíthető védjegyoltalomban.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla nem talált indokot a döntés megváltoztatására, ezért a Vt. 79. §-án és a Pp. 259. §-án keresztül alkalmazott Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság végzését - részben eltérő indokolás mellett - helybenhagyta.

Noha a fellebbezés nem vezetett eredményre, a másodfokú eljárási költségről nem

kellett rendelkezni, mert a kérelmezők a fellebbezési szakban személyesen jártak el.

, 2012. december 4.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: